

baptist.dk

◁ Nr. 10 ▷ august/september 2007 ✕ 154. årgang ▷

Nyt liv
– på kig i menighederne!

En brandgo' eftermiddag

[☰] Peter og Sanne Würtz [☒] Per Bækgaard og Stine Frandsen

»Hvad tænder du på?« – sådan lød spørgsmålet lidt udfordrende torsdag eftermiddag i hallen under årets missionsstævne, og det var tydeligt, at gnisterne sprang fra de mange store og små »bålk«, der var repræsenteret blandt indlægsholderne og de mange hurtige kommentarer fra salen.

Missionsrådet havde i år overvejet, hvordan vi får alle til at tale om dét, der tænder os. Derfor valgte de under missionsdrøftelsen at se på forskellige sider af »status« samt i korte oplæg fra forskellige personer at fortælle, hvad der tænder dem. Vi havde efterfølgende gruppesamtaler, og det var ligeledes muligt at skrive personlige kommentarer, forslag eller synspunkter ned til Missionsrådet. Nogle af Missionsrådets medlemmer og BaptistKirkens ansatte gav indledningsvis udtryk for deres personlige hjertesager og tanker bag de projekter, som Baptistkirken i Danmark har valgt at prioritere i den kommende tid.

Ønsker en »vi«-kultur

Kommunikationsudvalgsformand, Lone Møller-Hansen, gav udtryk for, at hun er træt af, at vi omtaler fællesskabet som en

»dem og os«-kultur i stedet for en »vi«-kultur. Det er vigtigt at være i fællesskab såvel på landsdækkende (Baptistkirken i Danmark) som verdensomspændende plan (Baptisternes Verdensalliance). Det handler om fællesskab, at stå sammen og hjælpe de svageste menigheder, – og her kan hjælpen fra Baptistkirken i Danmark styrke menneskers videre vandring i livet. »Vores begejstring i Jesus Kristus – det livsforvandler budskab om Jesus Kristus må være det centrale«, sluttede Lone.

Projekter tænder Thomas

International Missionssekretær, Thomas Spanner Hansen, delte med stort engagement, at projekter er med til at tænde ham: »Projekter kan være med til at forvandle os fra at være en organisation til en organisme. Vi har gode projekter i BaptistKirken – ting,

vi gør sammen«, fastslog Thomas: »Missionsstævnet, kirkebyggeri i Burundi, [re:gen] i København og Kirkernes Integrations Tjeneste.« Han sluttede af med en vigtig pointe: »Vi skal have mod til at tale om det, vi vil, *positivt* i stedet for at tale om de andre negativt.«

Forandringsproces nødvendig!

Generalsekretær Jan Kornholt så på forandringsprocesser og konkluderede, at vi er tvunget ud i ændringer blandt andet på grund af en gradvis vigende opbakning de sidste 15-20 år til fælles opgaver i vores kirkesamfund. Dette har medført nye strukturændringer i 2006 med opdeling i:

»Jeg tror på muligheder frem for begrænsninger.«

– Signe Lund Sørensen, København

»Når jeg er bevæget, rørt dybt, er det en indikator for, hvilken vej jeg går. Både begejstring og bedrøvelse kan føre til engagement.«

– Clause Gjerrild, Rønne

»Vi skal have mod til at tale om det, vi vil, positivt i stedet for at tale om de andre negativt.«

– Thomas Spanner, International Mission

- **Projekter:** Missionsopgaver, som mennesker/menigheder brænder for og derfor vælger at engagere sig i.

- **Basisorganisation:** Det basale, som er nødvendigt for at kunne koordinere den store buket af projekter.

I forlængelse heraf hældte fire repræsentanter fra den store danske baptistfamilie mere benzin på det store bål:

Signe Lund Sørensen tror på muligheder frem for begrænsninger. »Vi er mødt med muligheder for at føre idéer ud i livet, mødt med mulighed, rum og tro på at kunne gøre noget.«

Kjeld Grarup mindede om, at det, der motiverer ham til at blive ved og holde ud, er, at Gud kaldte ham, og hans største ønske er stadig at se forvandlede liv.

»Min vigtigste og største udfordring er at se en generation forvandlet«, sagde *Thomas Willer*, der udtrykte ønsket om at være en del af en mission, der er større end sig selv. Han ønsker at være en del af en bevægelse i stedet for en organisation. Noget, der bevæger sig og ikke står stille.

»At være i bevægelse eller være bevæget af – eller til – noget giver engagement«, sagde *Claus Gjerrild*. »Når jeg er bevæget, rørt dybt, er det en indikator for hvilken vej, jeg går. Både begejstring og bedrøvelse kan føre til engagement.«

Det gløder rundt om i landet

Under gruppesamtalerne og i plenum fik alle lejlighed til at give vores egne »gløder« næring: *Erling Johannsen, Roskilde*, tænder på engagerede mennesker. *Svend Eli Jensen, Vodskov*, bliver engageret af

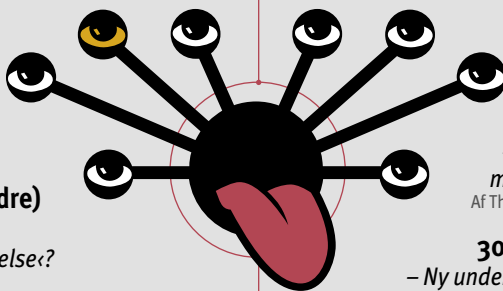
noget, der er bæredygtigt. *Søren P. Grarup, Silkeborg*, fremhævede arbejdsfællesskabet som inspiration. *Lars fra Hjørring* delte glad og frimodigt, at han stod her i dag, fordi der var engagerede mennesker i Hjørring. *Dorte Lund, Roskilde*, er blevet tændt af et herligt liv med Vor Herre, og hun har oplevet fornyelse de seneste år.

Bring tændvæskan til dit bål

Nu handler det om at bringe »tændvæskan« med hjem til personlige og menigheds »bål«. Lad os fortsætte samtalen og den gensidige inspiration såvel hjemme i menigheden som på landsplan. Giv fx din mening til kende på vores debatforum på www.baptistkirken.dk, så vi i fællesskab opbygger en Baptistkirken i Danmark, der brænder i lys lue til glæde for de mange i verden, der har brug for lys og varme. ■

August/september 2007

- 2 En brandgø´ eftermiddag**
– *flammer fra missionsdrøftelserne*
Af Sanne og Peter Würtz
- 5 På kig i menighederne**
– *Leder*
Af Lola Skagen
- 6 Vorherre har hele tiden styret mig som en marionetdukke!**
– *Portræt af Edith Winther*
Af Susanne Andersen
- 9 Salmer går ind under huden**
– *koncertanmeldelse*
Af Emil Fhær
- 10 Lever baptistmenigheder (bedre) uden præster?**
– *har vi denne rette »præste-forståelse«?*
Af Søren P. Grarup
- 12 Gudstjeneste i børnehøjde**
– *børnegudstjenester i Tølløse*
Af Lola Skagen
- 14 Josef bygger bro til den virkelige verden**
– *en skuespiller gæster stævnet*
Af Rie Andersen
- 15 Døbte og døde**
- 16 [Barundi]: Pluralis for mennesker fra Burundi**
– *Projekt »Byg i verden, byg med kirken« hjælper Joas og Maria*
Af Thomas Spanner
- 18 Dybt ned i overfladen**
– *interview med billedkunstner Jørn Henrik Olsen*
Af Ann Lund Wahlberg
- 20 Før var livet let – og kedeligt i Sæby!**
– *stafetten besøger Sæby Baptistmenighed*
Af Bente Højris
- 21 Flydende familie**
– *Ivan og Renathe Zimmermann*
Af Sidsel Hegnsvad
- 24 baptist med lille b**
– *tidligere ateist underviser danske baptister*
Af Bent Hylleberg
- 26 Nam nam ...**
– *reportage fra børnefestivalen*
Af Anne Åbom
- 28 [Barundi]: Pluralis for mennesker fra Burundi**
– *Baptistkirken i Danmark støtter lokale medarbejdere i Burundi*
Af Thomas Spanner
- 30 Holder det i virkeligheden?**
– *Ny undersøgelse fra Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik*
Af Emil Fhær
- 31 BBU – Vi tror på det, du brænder for!**
– *Hvad sker der med BaptistKirkens børne- og ungdomsarbejde?*
Af Kristoffer Anhøj
- 32 En dansk minoritet i Slagelse Baptistkirke**
– *vietnamesere og danskere forener det bedste fra hver deres verden*
Af Lennart E. Jørgensen
- 34 Spejder er mere end knob**
– *reportage fra patruljeførertræningen*
Af Signe Lund Sørensen
- 36 Et nyt liv i tro**
– *uddrag af formandstalen*
Af Finn Basnov

På kig i menighederne

– eller hvad skal menighederne være på kig efter ...?!

[📷] Stine Frandsen [☰] Lola Skagen

Der er ikke noget, der sælger som information om »de andre«. Sladderjournalistikken har kronede dage, og mange gør næsten hvad som helst for 10 minutter i rampelysets skær. I vores egne rækker er nyheder om »de andre« (læs: menigheder) også eftertragtede. Måske i lige så høj grad for at pirre vores nysgerrighed som for at styrke vores følelse af fællesskab og samhørighed. Men vi har brug for at høre om og fra hinanden for ikke at ende som små selvstændige enklaver, kun optaget af verden i og rundt om os selv og vores egen menighed.

Sommeren synger på sidste vers og bag os ligger et missionsstævne – en uge fyldt med undervisning, inspiration, samtaler, fællesskab og meget mere. Vi er draget hver til sit – måske ridende på en bølge af begejstring og glæde over, hvad sommeren førte med sig. Det er på sådant et stævne, at fællesskabsfølelsen, for nogen, for alvor får næring. Her mærker vi for alvor vores forskellighed, men bliver samtidig velsignede af dens mangeartede udtryk og frem for alt af enhedens ånd. Og det er dén enhed – oplevelsen af samhørighed med de andre, vi skal videreføre hjemme i vores respektive menigheder. Det er nogle gange svært for os.

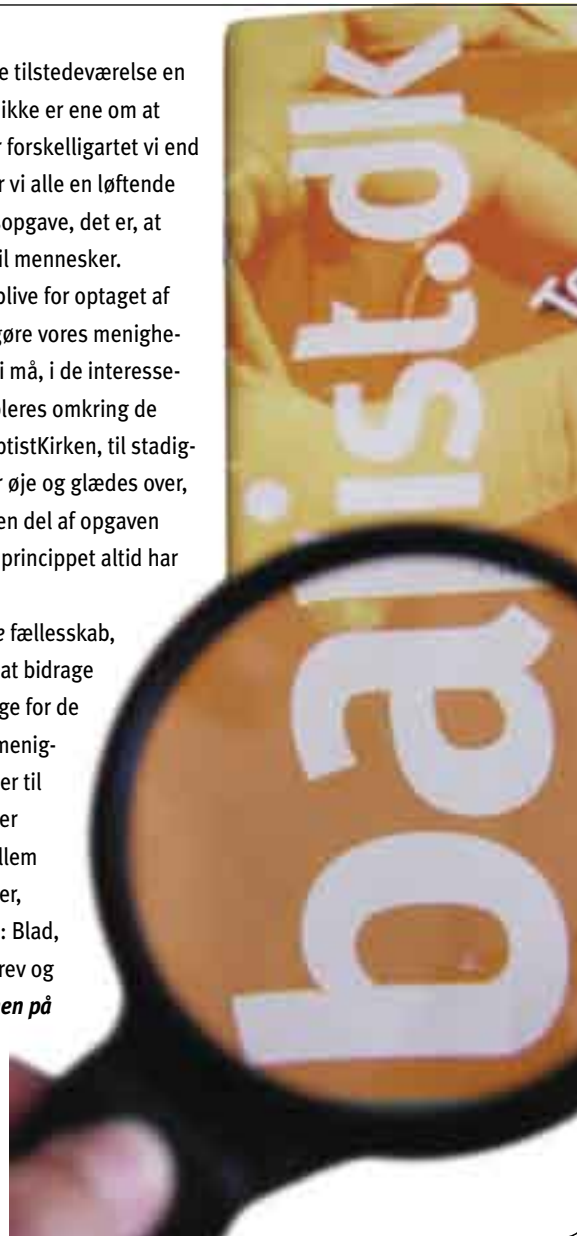
I en tid, hvor der tales meget om netværk og interessefællesskaber, og hvor vi er så optaget af de missionsopgaver, der ligger os selv nærmest, er det værd at stille os selv det spørgsmål, om det store baptistiske fællesskab har nogen betydning. Har vi brug for hinanden – og i så fald til hvad?

De fleste, som har deltaget i missionsstævnet vil i en eller anden udstrækning kunne blive enige om, at det store fællesskab *har* betydning. For selvom vi også dér mødes i vores forskellige interessefællesskaber – nogle på kryds og tværs –

så er hverandres blotte tilstedeværelse en manifestation af, at vi ikke er ene om at handle og tro. Og hvor forskelligartet vi end går til opgaven, – så er vi alle en løftende del af den store fællesopgave, det er, at bringe evangeliet ud til mennesker.

Derfor må vi ikke blive for optaget af egne interesser eller gøre vores menigheder til små enklaver. Vi må, i de interessefællesskaber, der etableres omkring de enkelte projekter i BaptistKirken, til stadighed have hinanden for øje og glædes over, at andre løfter en anden del af opgaven end vi. Sådant som vi i princippet altid har gjort.

Hvis vi vil det store fællesskab, er vi nødt til også selv at bidrage til det og gøre os synlige for de andre. Inspiration fra menighed til menighed, søster til søster og bror til bror, er oplagt at udveksle mellem os via de mange kanaler, som vi har til rådighed: Blad, hjemmeside, nyhedsbrev og debatforum. **Velkommen på banen! Redaktionen hører gerne fra flere lokale menigheder ...**

Vorherre har hele tiden styret mig som en marionetdukke!

[☰] [☒] Susanne Andersen [☒] Per Bækgaard og Stine Frandsen

Et langt levet liv i Vorherres hænder er **Edith Winthers** erfaring, en erfaring hun gerne deler med andre.

Udtalelsen kommer fra Edith Winther, 80 år, en sommereftermiddag i hendes hyggelige hjem i Aalborgs sydøstlige hjørne – et rækkehus med bil i carporten, meget langt fra den materielt fattige barndom hun oplevede, da faderen døde som 35-årig og efterlod Ediths mor med fem børn født på seks år og endnu ét i vente. Selv kalder hun sig »det forsømte midterbarn«, og om det er dét, der har gjort hende til den selvstændige kvinde, man kender i dag og får sætningen i overskriften til at føles tvivlsom, er en god samtale værd. 80 års levet liv gemmer nemlig på en rigdom af erfaring og livsvisdom:

Marionetdukken – et paradoks?

Vi vender tilbage til marionetdukken, for den føles som et paradoks, når man har fået fortalt en livshistorie, der har været præget af stor overlevelsessevne og selvstændighed. Allerede da hun var 11, begyndte hun at tjene penge som hjælp til husholdningen – 75 øre om ugen, men

drømmen om at blive lærer var uopnåelig, da det var en umulighed at få en realeksamen på grund af de trange økonomiske kår. Så arbejdslivet gik over forskellige pladser i huset og uddannelse i manufakturbranchen, inden leddegigten tvang hende til at tænke nyt på arbejdsfronten. Det blev til en pædagoguddannelse med pionerarbejde blandt åndssvage og i de sidste år af det aktive arbejdsliv opnåede hun det, der altid havde været hendes drøm: At blive lærer, idet hun blev praktikleder på Aalborg Børnehaveseminarium. Og det er her sætningen om marionetdukken falder, for Edith har hele tiden vidst, det var og er Gud, der styrer hendes liv. Lige fra de første erindringer om Fadervors nødvendighed for at få det daglige brød i barndommen til Guds kald, da hun som 30-årig gennem Arne Pedersens forkyndelse i Bethelkirken om friheden i evangeliet tog beslutningen om at blive baptist. Og i den kirke har hun virket siden og flittigt brugt af sine evner som en værdsat oplæser og

»Tilværelsen har ikke snydt mig, selvom jeg ikke kommer fra eventyrlige forhold.«

fortæller. Mange tekster og sange har hun forfattet, så fortiden som dygtig revyskuespiller og tekstforfatter har også kunnet bruges i kirkelivet.

Evangeliets frihed

Evangeliets frihed har Edith gennem de seneste år fået genopfrisket ved læsning

»Og det er her sætningen om marionetdukken falder, for Edith har hele tiden vidst, det var og er Gud, der styrer hendes liv.«

Fakta

»Der brænder en ild«
af Peter Halldorf, 258 sider.
Prædikener til kirkeåret. Pris 228,-.

»Drik dybt af Ånden«
af Peter Halldorf, 333 sider.
Pris 198,-.

Kan begge bestilles på
www.boedal.dk eller på tlf. 4879 7377

marionet

Vorherre har hele tiden styret mig som en marionetdukke!

Edith Winther

af Peter Halldorfs bøger bl.a. »Drik dybt af Ånden« og »Der brænder en ild.«

»Vi trænger til at lære det indlysende igen – Guds frihed i evangeliet – det, der kan være så svært at forstå, for evangeliet skal forstås med hjertet ikke med hjernen. Halldorf har vist mig en dimension i bøn-
nen – ikke som jeg oplevede det i mine unge dage, hvor tungetale i en stor forsamling skræmte mig, – men som en velsignelse ovenfra, en strøm af nåde, som gør mig ligesom nyforelsket«, forklarer Edith.

Halldorfs beretning om Abraham som en pilgrim betager Edith, for deri ser hun sit eget liv og citerer fra Halldorf: *»At være pilgrim og have et mål er ikke det samme som at vide, hvor man havner, og hvordan ens liv vil blive. Det er klogt at planlægge, men det er en fristelse at ville eje sit liv og selv bestemme fremtiden.«*

»Selv kalder hun sig »det forsømte midterbarn«, og om det er dét, der har gjort hende til den selvstændige kvinde, man kender i dag og får sætningen i overskriften til at føles tvivlsom, er en god samtale værd.«

Han åbner et vindue og sætter billeder på, som hjælper mig, konkluderer Edith.

Guds styring

Så lignelsen om at være Guds marionetdukke har gennem beretningen om Ediths liv alligevel givet god mening. Hun har set Guds styring gennem sit liv, men om sig selv siger hun også: »Jeg er ikke føjelig og har gjort oprør, ja, nogle gange har jeg været for kritisk, men måske kommer det af, at jeg ikke ønsker at være overflødig i samfundet. Tilværelsen har ikke snydt mig, selvom jeg ikke kommer fra eventyrlige forhold, og trods sygdom og dermed stor træthed, har jeg alligevel fået lov til at leve et aktivt liv både i menigheden, i familien, blandt venner og med alle mine interesser.« ■

marionet
dukker

Salmer går ind under huden

Per Bækgaard [] Emil Fhær

Anne Dorte Michelsen har i de sidste år fyldt danske kirker med smukke salmesange samt egne kompositioner – på missionsstævnet fyldte hun mandag aften stævnehallen med sin sang. baptist.dk's anmelder giver hjerter:

Den århusiansk fødte sangerinde var noget af et tilløbsstykke mandag aften på årets missionsstævne. En godt fyldt stævnehal dannede rammen, og Anne Dorte Michelsen og hendes to musikere stod for indholdet.

Ved koncerten blev Anne Dorte Michelsen ledsaget af sopransaxofonisten Anne Dueholm og den norske pianist Helge Lilletvedt, som står bag arrangementerne til de danske salmer og sange.

Anne Dorte Michelsen har en interessant musikalsk baggrund. Hun er blandt andet kendt for sit medlemskab af de to bands »Tøsedrengene« og »Venter på far«, men har med tiden fået en succesfuld solokarriere.

I interviews har Anne Dorte Michelsen givet udtryk for, at hun følte trang til at »søge tilbage til rødderne« og dykke ned i den danske sangskat. Det resulterede i

2001 i udgivelsen af cd'en »Fred hviler over land og by«, som i 2003 blev efterfulgt af »Så stille som sne«. Anne Dorte Michelsen har altså i tidens løb bevæget sig vidt omkring inden for den musikalske scene.

Det er dog mere end seks år siden, at Anne Dorte Michelsen har udgivet et nyt album i eget navn med egne sange. I marts blev der rettet op på dette, hvor års opsparet kreativ energi blev sluppet løs. Resultatet er en samling sange på cd'en »Hvor var det nu vi var?«, som beviser den store spændvidde i Anne Dorte Michelsens repertoire – lige fra stille, smukke ballader til medrivende, humoristiske popsange. Trods sin nylige udgivelse sang hun primært salmesange ved koncerten mandag aften.

Mange, der oplevede koncerten i stævnehallen i Mariager, er enige om, at

Anne Dorte Michelsen er en fremragende fortolker af de gamle, traditionsrige sange og salmer. Når hun synger, gør hun det med hjerte og stor indføling.

Det er anmelderens indtryk, at en vis del af koncertgæsterne syntes koncerten var en smule for langtrukket og for enslydende. Denne mening deler jeg, men samtidig anerkender jeg, at jeg følte mig dybt rørt af de smukke salmer, hvis storhed og kvalitet er svær at løbe fra.

Publikum kvitterede med stående bifald under koncertens sidste nummer.

På vegne af baptist.dk giver jeg Anne Dorte Michelsen fire ud ad seks mulige »missionsstævne hjerter«. ■

Lever baptistmenigheder (bedre)

[☰] Søren P. Grarup, baptist-vovvov [📷] Stine Frandsen

Hvad mon årsagerne er til, at menighederne drænes for liv? Skal årsagerne findes hos præsterne? Eller skal de findes i menigheders og præsters forståelse af, hvad præstetjenesten går ud på? Og hvorfor er vi kommet milevidt fra den brug af begrebet ›præst‹, som Ny Testamente (NT) indeholder? På disse og flere andre spørgsmål grunder Søren P. Grarup i denne artikel.

Spørgsmålet i overskriften fik jeg stukket ud af baptist.dk. Svaret er ›Ja!‹ – eller også er det ›Nej!‹ – alt efter, hvilket humør man er i. Men så let slipper læseren nu ikke, for hvad i alverden betyder dét spørgsmål? Hvad vil det sige, at en menighed lever? Hvilke af alle de meget forskellige menigheder handler det om? Hvad er en præst i grunden for én?

Hvad vil det sige, at en menighed lever?

Betyder det, at der er gang i den: En masse aktiviteter og arrangementer – fuld kalender – sjov, alvor, hygge, sved på panden? Eller betyder det, at der er en kontinuerlig kommunikation og interaktion med Gud og mellem mennesker, så mennesker både i menigheden og i dens omgivelser erfarer Guds kærlighed og får øje på Jesus? Jeg vil mene det sidste, selv om det ofte kan se ud, som om det er det første, der tilstræbes.

Hvilken menighed?

Det er naturligvis den menighed, som du – kære læser – er tilknyttet. Svaret på

spørgsmålet i overskriften afhænger bl.a. af, hvordan din menighed lever, og hvad der i din menighed menes med ordet ›præst‹.

Hvad er en præst?

›Præst‹ er én stor begrebsforvirring – ligesom når lillesøster peger på alt med fire ben og siger: ›Se mor, en vovvov!‹ Ordet ›præst‹ kommer af NT's ord *presbyteros*, som betyder ›ældste‹ (menighedsleder, vejleder i kraft af livserfaring – se Apostlenes Gerninger 15:2.). Men vi siger også ›præst‹ om en tempeltjener (på NT-græsk *hiereus* – fx ypperstepræsten, der stod som mellemmand mellem Gud og folket; *hiereus* har intet at gøre med *presbyteros*). Når vi taler om ›det almindelige præsteskab‹, er det ordet *hiereus*, vi har fat i, fordi Kristus er ypperstepræsten og vi er hans medtjenere i Guds tempel, som er menigheden (se Hebræerbrevet 5:11 og 1. Petersbrev 2:9). I de første menigheder findes intet ›særligt præsteskab‹. Forvirringen bliver total, når vi bruger ordet præst om alle mulige religiøse ceremonimestre – voodooopræst, hindupræst.

Dertil kommer, hvad der i tidens løb er proppet ind i forståelsen af ordet ›præst‹. Fx at præster er en særlig race med et fromt eller højtideligt image – den højeste anerkendelse, som en præst kan få ud fra den misopfattelse, er: »Er du præst? Du ligner ikke sådan en!« Eller at præsten i sit virke skal rumme alt det, man efter NT's forbillede skulle forvente at finde i menighedens *fællesskab* – apostel, profet, evangelist, hyrde, lærer, forstander, prædikant, sjælesørger, sognefader/-moder, forsanger, entertainer og festtaler, administrator, embedsmand for kirkelige handlinger, legeonkel, officiel repræsentant, osv. – nå ja, det er ikke alt sammen, der er omtalt i NT! Vel forventer alle ikke alt dette af præsten, men læg alle forventningerne sammen, så bliver listen lang og fyldt med alle de tjenester, der bør være spredt ud i menighedens fællesskab! Jeg har været baptist-›præst‹ i 29 år. Og jeg ved mindre og mindre, hvad en ›præst‹ er – det ku' lige så godt hedde en ›vovvov‹.

uden præster?

Ja ...

Hvis det er sådan en præst, der spørges til, så bliver svaret på spørgsmålet: ›JA!‹ For i samme grad som de tjenester og opgaver, der udspringer af en levende, kontinuerlig kommunikation og interaktion mellem Gud og mennesker (med andre ord: Helligåndens liv i menigheden), lægges over til én ansat person, i samme grad drænes menighedens fællesskab for liv. Altså er det meget sandsynligt, at menigheden *lever* bedre uden sådan en præst.

»Præst« er én stor begrebsforvirring – ligesom når lillesøster peger på alt med fire ben og siger: ›Se mor, en vovvov!‹

Nej ...

MEN: En menighed kan leve rigtig godt med en mangfoldighed af tjenester i fællesskabet, og deri udtage (eller andetsteds finde) og med ansættelse frigøre mennesker til specifikke tjenester, der kræver mere end en fritidstjans og måske uddannelse. Forkyndelsen er oplagt i den sammenhæng, men det kan i princippet være en hvilken som helst tjeneste.

Drop ordet ›præst‹, nævn menighedens tjenester ved rette navn – og LEV I HELLIGÅNDEN! ■

Gudstjeneste i børnehøjde

[☰] Lola Skagen [☒] Finn Iversen

For nogle forældre er det lettere at komme til børnegudstjenesterne, for her skal de ikke kæmpe for at børnene skal sidde stille og være stille i lang tid af gangen.

I Tølløse Baptistkirke holder de mange forskellige gudstjenester. Et nyt skud på stammen er Børnegudstjenester. Læs her om baggrunden for dem og bliv inspireret til selv at nå ned i børnehøjde.

En børnetale og en sang er måske dét børnevenlige indslag, en almindelig gudstjeneste kan byde på. Ellers er gudstjenesten primært rettet mod de voksne. Det har en gruppe i Tølløse Baptistkirke ønsket at lave om på. Derfor tog de for godt et år

siden initiativ til at lave deciderede børnegudstjenester, hvor målgruppen er børn i alderen 2 til 11-12 år.

»Ideen opstod mest fordi, vi oplevede et behov hos vores egne børn til at have et par gudstjenester om året, som var helt på

deres præmisser, og så simpelthen fordi vi havde lyst til at se kirken fuld af bevægelse, liv og glade børn«, fortæller Susanne Hansson, der er en del af initiativgruppen. »Vi har gode erfaringer med at holde familiegudstjenester«, fortsætter hun, »men hvor en

Susanne Hansson

»Det appellerer helt anderledes til børnene, når de får lov at »mærke« i stedet for kun at høre, og vi voksne tager heller ikke skade af det.«

familiegudstjeneste skal favne og tilgodese hele familien, så er en børnegudstjeneste 100 % målrettet børnene og deres behov.«

Behov for at bruge kroppen

To-tre gange om året er der børnegudstjeneste søndag formiddag, og det er helt bevidst, at børnegudstjenesten ligger på samme tidspunkt som en almindelig gudstjeneste. Der er lige så meget forkyndelse i en børnegudstjeneste som i en hvilken som helst anden gudstjeneste. På især to punkter adskiller en børnegudstjeneste sig fra en almindelig gudstjeneste: Det er et mål, at en børnegudstjeneste max. varer 1 time, og så skal der være noget, som aktiverer børnene fysisk. Derfor er det helt legalt at lave en forhindringsbane igennem kirken, når emnet for forkyndelsen er »forhindringer«. Hvad kan forhindre os i at være gode mennesker? Hvad kan forhindre os i at komme tæt på Gud? Eller at holde en frugtpause under gudstjenesten, eller at nadverbrødene er store, og at man sagtens kan bede om at få mere – for hos Jesus er der altid nok. »Det appellerer helt anderledes til børnene, når de får lov at »mærke« i stedet for kun at høre, og vi voksne tager heller ikke skade af det«, siger Susanne Hansson.

De ældste børn deltager ligeledes i gudstjenesten, men har da ofte en agerende

rolle. Til jul stod de for at spille krybbespil. Hele kirken var omdannet til stald og fyldt op med halm, og børnene var på skattejagt i kirkerummet for i fællesskab at lede efter julens budskab. »Vi planlægger selv indholdet og aktiviteterne i gudstjenesten«, fortæller Susanne Hansson. »Det hjælper os naturligvis, at vi selv har børn i den aldersgruppe og ved, hvad der rører sig i dem. Og så er vi ikke blege for også at låne idéer fra fx børne-tv, og bringe dem ind i kirken. Det er nogle gange en fordel, at der på den måde er noget genkendeligt fra deres hverdag.«

Vi havde lyst til at se kirken fuld af bevægelse, liv og glade børn.

Her er plads til børn

Børnegudstjenesterne er velbesøgte, og kirken har været godt fyldt hver gang. Det er lykkedes menigheden at få kontakt til familier, som de ikke ellers ser så tit. Nogle familier bruger børnegudstjenesterne som en anledning til at tage børnene med i kirke frem for til en almindelig gudstjeneste. »For nogle familier synes det nemmere at komme til disse gudstjenester, fordi de ikke skal kæmpe for, at børnene skal sidde stille og være stille i lang tid af gangen. Det er ikke fordi, der ikke er plads til børnene ellers, men vi har ikke et organiseret tilbud til børnene ved hver gudstjeneste«, fortæller Susanne Hansson. »For at knytte yderligere kontakt og for også at få mulighed til at snakke med forældre og/eller bedsteforældre, som kommer med deres børn eller børnebørn, er der efter hver børnegudstjeneste kirkekaffe – nogle gange også frokost. Børnegudstjenesterne er mere end blot en børneaktivitet. Det er en missionsgren, der når flere målgrupper. Det er børnene, der er vores primære målgruppe. Det er dem, forkyndelsen er for, og det er dem, der skal gå herfra med en god oplevelse af glæde, fællesskab og varme«, fortæller Susanne Hansson. »Men at vi får kontakt til hele familier, og at deres oplevelse af gudstjenesten er positiv, er naturligvis en ekstra bonus.« ■

Josef bygger bro til den virkelige verden

[☰] Rie Andersen [📷] Per Bækgaard

Han var papfar til Guds egen søn. En jævn og godhjertet tømrer, som pludselig befinder sig under en åben himmel og en jord, der ryster under hans fødder. Hvordan var det at være Jesu far på jord? Gennem en teatermonolog en sen aften på missionsstævnet bliver Josefs historie helt fysisk. baptist.dk har mødt Ebbe Trenskow i en af sit lange skuespillerlivs smukkeste roller.

Dér i teatermørket bliver jeg grebet af hans runde lune, selvironi og følsomhed. Josef hedder manden. Jøde, tømrer – og snart papfar til Guds egen søn. I monologen »Jesus, min søn« fremstiller Ebbe Trenskow Josef som en ærlig og kærlig far, der er stolt af sin dreng, men som samtidig er klar over, at han ikke er ene om at påtage sig faderværdigheden. Sønnen Jesus vil andet og mere end at være tømrer og får lov til at betale for det med sit liv. Josef råber sin fortvivlelse ud, mens han fortæller om romernes barbariske korsfæstelser.

En jævn mand med lune

Skuespiller Ebbe Trenskow har spillet stykket 60 gange på Aalborg Teater og er nu på sin egen teaterturné. I aften spiller han for 101. gang. Trenskow fremstiller Josef med charme og jødisk humor. Han balancerer fint mellem lune og vrede, varme og smerte og mellem jødisk tradition og Jesu lære, sådan som en jævn mand som Josef nu har kunnet tilegne sig.

En glemt figur

»Jeg står alene på scenen med ham«, lyder det fra skuespilleren i et fortelt på campingpladsen. »Josef er en spændende, men en glemt figur. Josef har en vældig lune. En underfundighed, når han tørt konstaterer: »Jeg har ikke noget imod teorien om den hellige jomfru, men de har glemt mig. Man hører ikke mange lovsange om Jomfru Josef.«

En ambitiøs mand

Om stykket »Jesus, min søn« har skuespilleren Ina Miriam Rosenbaum på et tidspunkt sagt til Ebbe Trenskow: »Jeg bliver mere og mere religiøs, når jeg arbejder med det.« Selv

siger Trenskow: »Jeg kan li' teksten. Forfatteren (John Dowie, red.) har virkelig ramt plet. Josef er et fint menneske. Han tager drengen til sig. Jeg synes virkelig, han er en god far for sit papbarn. For eksempel siger ikke så meget om de fire andre børn, der blev til på den autoriserede måde.« Josef bygger bro til vores menneskelige, virkelige verden. Dér i forteltet bliver jeg ramt af en replik, som endnu en gang kommer flydende fra skuespillerens læber: »Jeg er ikke en ambitiøs mand. Jeg er tømrer. Men nogle gange føler jeg mig ambitiøs. Det er, når jeg ser et stykke træ og ser min søn naglet til det. Så er jeg virkelig ambitiøs. Så er jeg så ambitiøs, som man kan blive. Så er det, jeg tænker: »Det skulle ha' været mig i stedet. Ikke drengen.« ■

Fakta

Turneforestillingen »Jesus, min søn« kan købes på DVD (175,- kr.) og VHS (150,- kr.). Kontakt: GEC-GAD's boghandler, Aalborg Teater's Billetkontor samt Danmarks Kirkelige Mediecenter Tlf: 86165855. Eller e-mail info@turneteatret.dk

»Jeg står alene på scenen med ham«
– Ebbe Trenskow om Josef, en spændende, men glemt figur.

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvynet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 56951015
m-h@mail.dk

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 29459588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 21262527
jacob@anhoej.net

Grafisk design
Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri
V-Print, Holstebro.

Abonnement
Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Abonnementspriser

- Helårsabonnement og lydbånd 535 kr
- Studieabonnement 250 kr
- Kvartalsabonnement 190 kr

Oplag: 1100

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines
Næste nummer udkommer 6. oktober – deadline 6. august (kun stævnestof)
2. november – deadline 12. september
1. december – deadline 29. oktober

Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til Sekretariatet.

Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Gudstjeneste-tiderne bliver trykt i BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.

Bladet kan også modtages på kassettebånd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Gandrup-Vodskov

15.04.07: *Niels Bloch Jensen*, f. 21.3.1971.

Kristuskirken, Kbh.

17.06.07: *Florika Djordje*, f. 23.11.1989.

Roskilde

27.05.07: *Michella Marie Rasmussen*,

f. 13.12.1992

27.05.07: *Mie Johannsen*, f. 02.04.1993

Døde

Brønderslev

Knud Gjerlev Steffensen, født 23.01.1936,

døbt 04.05.1980 i Brønderslev, døde

23.06.2007.

Frederikshavn

Betina Kjærgaard Lundholm, født 18.10.1967,

døbt 30.05.1982 i Frederikshavn, døde

11.03.2007.

Hjørring

Lydia Valborg Jensen, født 24.07.1907,

døbt 18.05.1924 i Sindal, døde 04.07.2007.

Holbæk

Mary Amalie Jensen, født 08.01.1918,

døbt 21.08.1932 i Sindal, døde 10.06.2007.

Korskirkens Baptistmenighed

Edel Neesgaard-Madsen, født 15.07.1920,

døbt 26.09.1958, døde 19.06.2007.

Odense

Evald Henry Jørgensen. Født 5.05.1923, døbt

1.04.1934, døde 29.06.2007.

Gerhard Bille, født 23.01.1924, døbt 04.09.1983

i Odense, døde 05.06.2007.

Pandrup-Birkelse

Vagn Gaarden, født 11.10.1939, døbt 18.04.1954

i Pandrup, døde 14.06.2007.

Lilly Pedersen, f. Jespersen, f. 22.04.1925,

døbt 07.04.1940 i Thisted, døde 18.07.2007.

Roskilde

Aksel Jensen Vestergaard, født 01.04.1915,

døbt 13.03.1938 i Eskildstrup, døde 26.03.2007

Ernst Henry Anton Stærkind, født 23.01.1913,

døbt 03.04.1932 i Frederiksberg,

døde 05.07.2007.

Guri Hansen, f. Christensen, født 20.03.1923,

døbt 18.01.1938 i Apostolsk Kirke i Fredericia,

døde 09.07.2007.

Tamilsk menighed optaget i BaptistKirken

Den tamilske menighed, Holy Spirit Missionary Church (HSMC) fra Holbæk blev optaget som selvstændig menighed på missionsstævnet i Mariager. Menigheden, som består af 44 tamiler, blev stiftet i år 2000. Nok har menigheden hjemme i Holbæk Baptistkirke, men de er geografisk en meget spredt gruppe, som også har en aflægger i København og én i Sverige. De opfatter sig selv som baptister. Derfor har de brugt norm for vedtægter for danske baptistmenigheder og oversat den til tamilsk, så alle i menigheden kan læse deres vedtægter. Menigheden imponerede ved deres seriøsitet ved optagelsen under Missionsdrøftelsen. Af en præsentation fremgik det, at alle menighedens medlemmer tilbydes et treårigt bibelstudium, hvortil der kommer højtuddannede teologer bl.a. fra Indien og England for at undervise. Menigheden har gudstjenester flere gange om ugen, hver søndag eftermiddag og nogle gange om fredagen, andre gange om lørdagen. HSMC er en engageret og entusiastisk dansk baptistmenighed. Se en af lederne fra menigheden, Jacob Ratnam, fortælle dagbog fra missionsstævnet på www.missionsstaevne.dk.

150 års jubilar – med mod på nye udfordringer

I forsommeren fejrede Midtsjællands Baptistmenighed 150 års jubilæum. »Det er en gammel dame, og hun springer ikke rundt, som hun gjorde for bare 20 år siden«, fortæller menighedens præst, Ole Jørgensen. Fra at have været en aktiv stationsby er Nyrup præget af en generel udflytning, som har sat sine spor, også for menigheden, hvoraf størstedelen af de godt 100 medlemmer bor uden for Nyrup. »Det er en af menighedens udfordringer«, siger Ole Jørgensen, der tror på, at et fremtidigt samarbejde med de øvrige kirker i byen bliver en forudsætning for det videre menighedsarbejde. »Vi har et godt forhold til de omkringliggende sognekirker og begynder at afholde nogle fælles arrangementer til vinter. Som menighed er vi både åbne og parate til at forlade noget af det, 'vi plejer' og begive os ud i nye initiativer«, slutter Ole Jørgensen. I de 150 år Midtsjællands Baptistmenighed har eksisteret, har den lavet to menighedsudplantninger – i Næstved (1983) og i Ringsted (2000). Læs mere om menigheden på dens nye hjemmeside: www.baptistkirke-nyrup.dk

[Burundi]: Pluralis for mennesker

– vi håber, at fremtiden bliver bedre

[☰] [📷] Thomas Spanner

To liv. To af flere tusinde, som får hjælp i de projekter, som Baptistkirken i Danmark har igangsat sammen med vores partner Baptistkirken i Burundi.

Joas Nzokiranteveye er 54 år og bor i et lille hus i byen lige op ad missionsstationen Rubura. Han har otte børn, hvoraf de fem er flyttet hjemmefra. Han har formået at give ét af sine børn en 12-års uddannelse, tre har også sluttet sekundærskolen, mens de øvrige fik primærskolen – altså seks år. Så han har klaret sig godt.

3 eller 30 kg honning?

I 10 år har han holdt bier i Rubura. Hans tre traditionelle bistader giver hver omkring 3 kg honning om året. Med moderne bistader vil udbyttet tidobles til ca. 30 kg. Med disse penge ønsker han at lave forbedringer på sit hus og sende de sidste tre hjemmeboende børn i skole.

Joas fremviser sine tre traditionelle bistader, som skal udskiftes med moderne bistader.

Joas er blevet medlem og leder af det nystiftede bi-kooperativ i Rubura. Han var den eneste, der i forvejen havde erfaring med biavl. De øvrige i kooperativet er for halvdelen vedkommende enker og flere handicappede og forældreløse børn. »De har meget brug for hjælp«, siger han tydeligt glad over, at han kan støtte dem i deres fælles arbejde i kooperativet.

Gi'r sin viden videre

»Selvfølgelig er jeg glad for det«, siger han og ser en smule fornærmet ud over mit spørgsmål om, hvorvidt han er glad for at være med i bi-kooperativet og deltage i den undervisning, som gives over fem ugers seminarer. »I dag har jeg været på seminar og lært om de forskellige typer af bier, og hvordan man får størst udbytte. Jeg er som leder af vores kooperativ udvalgt til at deltage i undervisningen, og nu skal jeg så hjem og lære de andre 40, hvad jeg har lært.«

Ndarushimana Maria ved ikke, hvor gammel hun er. Men hun ved, at hun har været enke siden 2002. Hendes mand døde efter lang tids sygdom. De nåede at få tre børn, og derudover har hun to gange taget to forældreløse børn til sig. I dag har hun i alt tre børn hjemme, for én døde af sygdom, og to af børnene døde af sult under krigen. Nu er også ét barn løbet hjemmefra på grund af sult. »Jeg tror, at han er i én af de store byer og prøver at finde noget at spise«, fortæller hun usentimentalt.

Hjemme hos Maria spiser de for tiden kun ét måltid om dagen. De spiser, lige før de går i seng, så de kan falde i søvn. Om dagen drikker de bare vand.

fra Burundi

Fakta

Byg i verden, byg med kirken – partnerstøtte

I 2007 vil 2560 familier få styrket deres indtægt i et landbrugsprojekt, 480 familier i et biavlprojekt, og 480 familier i projekt »Forældreløse børn« i Burundi. Alt sammen på grund af den støtte Baptistkirken i Danmark giver til dens partner i Burundi.

Læs mere på: [www.baptistkirken.dk/
Fællesopgaver/Partnerstøtte](http://www.baptistkirken.dk/Fællesopgaver/Partnerstøtte)

Maria er enke og har ansvaret for fire børn. Maria får hjælp med såsæd og hakke, materialer til at bygge et skur til sine geder og undervisning om landbrug.

Hjælp til at dyrke sin jord

Maria håber, at hendes liv vil blive bedre. Hun er blevet medlem af et lille landbrugskooperativ. Det kan hun blive medlem af, fordi hun har et lille stykke jord på 30 x 30 meter, hvor hun dyrker mad til familien. Jorden tilhører ét af de forældreløse børn, som hun tog til sig, så hun skal give det fra sig igen, når pigen bliver voksen.

Maria fik engang en ged af en hjælpeorganisation, men den døde efter tre dage, fordi hun ikke havde lært at passe den. Nu skal de lære at holde geder i kooperativet, og når de har avlet flere, får det enkelte medlem også geder, som de skal holde hjemme.

»Før krigen var det bedre«, fortæller hun. »Den har ødelagt meget, og så mange mennesker er slået ihjel. Ingen passede deres marker, så det hele er meget forfaldent. Nu har vi et meget hårdt liv, men vi prøver at komme igennem det, men det er meget svært.«

I projektet regner hun med at lære at bruge gødning, at få geder og lære at passe dem og at kunne dyrke mere på sine marker, så hun kan give sine børn mad og ikke kun sidde og vente på, at nogen kommer og deler mad ud til dem. Maria er rigtig glad for at være medlem af kooperativet. »Det giver mulighed for en fremtid,« fortæller hun. ■

Dybt ned i overfladen

[☰] Ann Lund Wahlberg [—▶] Jørn Henrik Olsen

Jørn Henrik Olsen er autodidakt kunstner. Hans store ønske er med sin kunst at komme dybt ned i livets overflade – derned, hvor glæden og det smukke, smerten og det lidelsesfyldte eksisterer. Han er ikke bange for at komme derned, hvor det indimellem kan gøre ondt. Med kunsten oplever Jørn Henrik at finde en dybde og ro til at gruble over livet, mærke efter, forholde sig til sine medmennesker, erkende, forstå og forarges.

Jørn Henrik Olsen er et menneske, der forstår at udtrykke sig på mange måder – både i ord og billeder. Jeg kontaktede ham for at finde ud af, hvorfor han mener, billedkunsten er så vigtig, når nu hans lange CV vidner om en mand, der er ordets mand – og som bl.a. har forsket og undervist på det teologiske fakultet, både i København og Århus, virket som sognepræst og er en efterspurgt foredragsholder. Hvorfor er billedkunsten så vigtig for ham, og hvad kan vi som kirke bruge kunsten til? Jørn Henrik Olsen sagde heldigvis straks ja til et interview.

»Kunsten er for mig en hjælp til at gøre op med al slags lidenskabsløshed, overfladiskhed og ugidelighed, som præger mennesker i dag.«
– Jørn Henrik Olsen

Du er teolog, foredragsholder og underviser. Hvad kan billedkunsten, som ord ikke kan – for dig?

Jeg binder selv megen energi op på ord, men når jeg er billedkunstner, er jeg primært ordløs. Billederne må tale for sig selv. Derfor må jeg arbejde hårdt med udtrykket i billederne, så beskueren ikke render forbi og gør sig opgaven for let. En beskuer skal ikke have lov til at dø i synden. Eller stå glatbarberet, uimodsagt, medhårsstrøget og pyntelig til ingen verdens nytte.

Hvad kan kunst tilføre et kirkerum, og hvad kan de mennesker, der kommer i kirken, bruge kunsten til?

Kunsten i kirken er et kæmpe emne. Men det er også et rigtigt spændende område. Selv op i vores egen tid er der føjet aspekter til kirkerummet ved hjælp af nye kunstneriske udtryk. Kunsten kan være en hjælp til at tolke og forstå menneskelivet i dets mange facetter. Den kristne kirke er ude i samme ærinde. Den har også en såre vigtig tolknings- og tydningsopgave.

Den gensidige mistro og ligegyldighed mellem kirken og kunsten, som i perioder har gjort sig gældende, er ikke det bedste udgangspunkt. Kunsten kan helt oplagt gøre kirken rigere på udtryk – og skildre mulige fællesrum og mødesteder for kirken og kunsten. Jeg mener, at kirken for sin del må gøre op med angstbideriet i mødet med samtidskunsten, for kirken og kunsten har ofte meget til fælles. De forsøger begge at skabe et rum for refleksion over, hvad det vil sige at være menneske. Jeg efterlyser en mere aktiv kreativitet i kirken og kirkerummet, som gør nytte af en stor variation af kunstneriske udtryk. Der findes så meget udfordrende tydningsmateriale i kunstens mange former og medier, som også kirken kan tage stor gevinst af. I denne forbindelse kan de kristne jo godt lige tænke lidt over, hvorfor kunstmuseerne er blevet vor tids kirker og gudstjenesterum. Er der noget, vi har forsømt eller gjort for ringe?

Du har tidligere givet udtryk for, at du finder en overfladiskhed i tiden.

»Jeg efterlyser en mere aktiv kreativitet i kirken og kirkerummet, som gør nytte af en stor variation af kunstneriske udtryk.«

»The Unexpected II«

Er overfladiskhed og dybde et tema, du arbejder med i din kunst?

Min overfladiskhed stikker ikke så dybt, siger jeg af og til på den flabede facon. I virkeligheden er det præcis dét tema, som klinger med hele vejen. Jeg oplever, at der foran lærredet falder ro. Når man er faldet til ro, kan man ane betydningen af venners ansigter, smil, ømhed, kaldet, ansvaret,

storheden i naturen, osv. Når man ikke kaster sig hid og did, kan venskaber fordybes og horisonter udvides.

Vi tror, at vi ser mere og mere af verden i vores tid, men jeg tror, at vi står i alvorlig fare for at se mindre af den, fordi vi får indsnævret vores evne til at tage vare om medmennesket og fx taber nærheden i mødet med menneskers følelser og livsvilkår. Kun-

sten er for mig en hjælp til at gøre op med al slags lidenskabsløshed, overfladiskhed og ugidelighed, som præger mennesker i dag. Her kan billedkunsten afsløre og åbenbare tingenes tilstand. Sådan oplever jeg det. Mange ord og begreber kan sige nok så meget, men tit er det kunsten, der skærer lige ind til benet. ■

Fakta

Læs et udvidet interview om billedkunstner Jørn Henrik Olsen på www.baptistkirken.dk under »Nyheder & Ressourcer – artikler«.

Kunstnerens egen hjemmeside: www.joerneh Henrik.dk

Før var livet let – og kedeligt i Sæby!

[≡] Bente Højris [□] Arne Pedersen

Sæby menighed tager her imod stafetten fra Oure, som spørger: »Hvad betyder det, at I har modtaget en stor gruppe flygtninge fra Burma?«

Siden foråret 2006 har Sæby menighed haft kontakt med 10 flygtninge fra henholdsvis Cambodia og Burma (Chin-provinsen med sproget lai). I august fortalte én af dem, at der nu snart flyttede 40-50 chinner fra Grindsted til Sæby. Og en søndag i oktober 2006, sad så pludselig 60 nye mennesker til vores gudstjeneste!

Trak i arbejdstøjet

Det rykkede! Nogle få, (og nok mest præsten), havde haft kontakt med de første flygtninge, men nu var udfordringen åbenbar. Her skulle der gøres noget! Der blev skaffet kontaktfamilier i menigheden til de ca. 50, der fik bopæl i Sæby, (hvad der næppe havde været muligt på forhånd), men nu, hvor behovet var der, trak menigheden for alvor i arbejdstøjet. Og præsten blev sat op i tid.

Dybe venskaber på under ét år

Opgaverne er mangeartede: Lektiehjælp, kontakt til offentlige myndigheder, bryllupsforberedelser, flyttehjælp m.m – Og i løbet af et halvt år er der knyttet dybe venskaber.

Sprogleg med lai

Børnene går til spejder, og de unge deltager i diverse ungdomsarrangementer. 2-3 chinner deltager i en del af vores menighedsrådsmøder. Der holdes gudstjeneste på lai hver søndag kl. 14. Vores venner ville på grund af sprogproblemer blive åndeligt udsultede, hvis de skulle nøjes med den danske gudstjeneste, der dog også har ændret sig: Skriftlæsningen er blevet tosproget, nogle gange lytter vi til korsang på lai, eller vi synger salmer, som findes på både lai og dansk, hvor vi synger skiftevis et vers på hvert sprog. Vi benytter Powerpoint til skriftsteder, bekendtgørelser,

»Vi synger salmer, som findes på både lai og dansk. Vi synger skiftevis et vers på hvert sprog.«

Der er mange opgaver: Lektiehjælp, kontakt til offentlige myndigheder, bryllupsforberedelser, flyttehjælp m.m

prædiken-dispositioner og til billeder – til glæde for alle!

Udfordrende, men ikke kedeligt!

Det har været en stor udfordring, men også en dejlig gave, menigheden er blevet mødt med. Ny optimisme og håb for fremtiden spirer frem. Opgaven kræver megen tid og omsorg, men den giver sandelig meget tilbage. Som en af menighedens medlemmer udtrykte det: »Hvor var livet let før 1. oktober, og meget, meget kedeligt!«

Sæby sender stafetten videre til Bethel-kirken med spørgsmålet: »Hvordan har I båret jer ad med at samle Nordjyllands unge til Teenagegudstjenester, og hvad har det betydet for menigheden?«

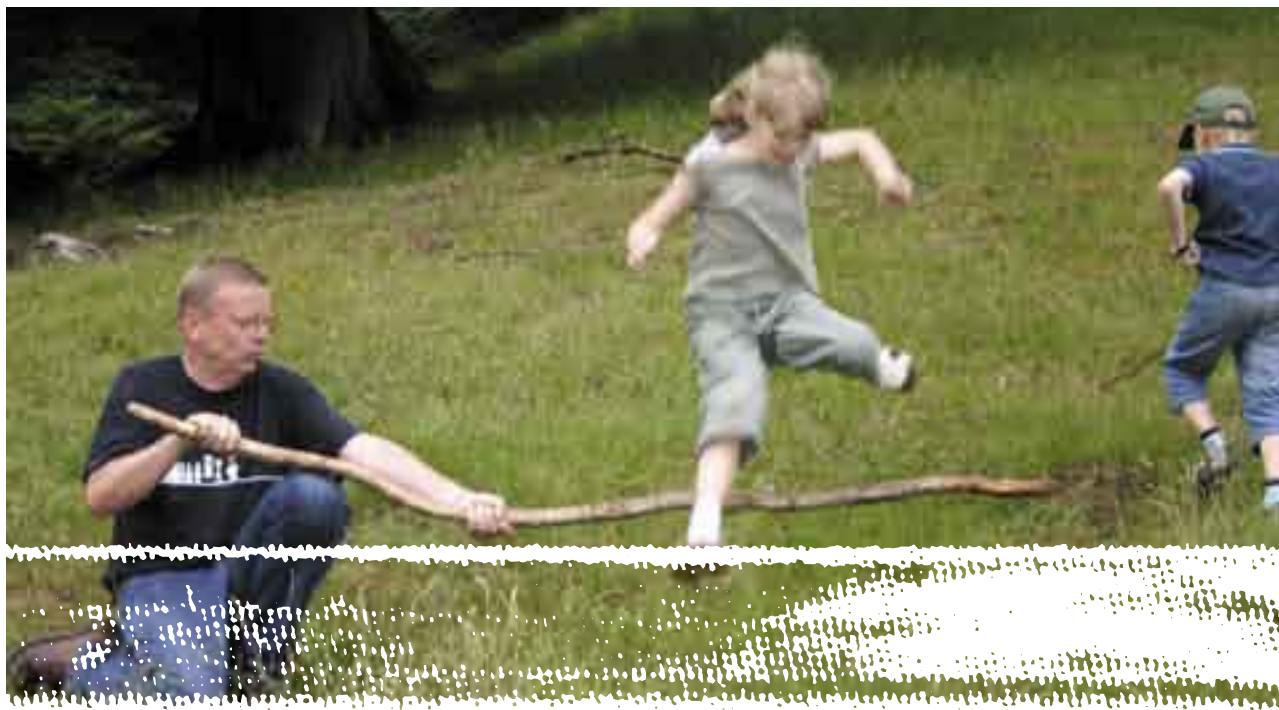
Flydende familie

– At navigere efter nye succeskriterier!

[📺] Heine Bøgsted [☰] Sidsel Hegnsvad

For knapt et år siden tog Ivan og Renathe Zimmermann et stort spring menigheds-mæssigt. De skiftede den veletablerede, stabile og modne menighed i Korskirken, Herlev, ud med det stadigt nystartede, flydende og unge netværk i [re:gen]. Hør dem her fortælle om det **familienetværk**, de har startet op i [re:gen].

»Det har faktisk været svært for os at forstå, at de unge mennesker igen og igen giver udtryk for, at de er glade for, at vi er der!«

Det er søndag eftermiddag, og solen skinner på Nørrebro i København. Sammen med Ivan og Renathe Zimmermann slentrer jeg fra Enter – caféen, hvor [re:gen] holder gudstjeneste, ned mod Sankt Hans Torv, hvor jeg har sat dem stævne for at høre om

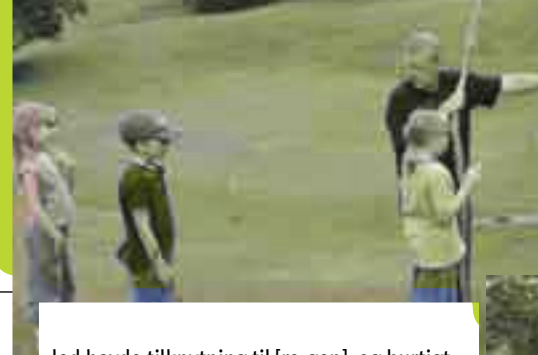
det familienetværk, de for nylig har startet op i [re:gen].

Spørgsmålene står i kø

Der er mange spændene spørgsmål at stille: Hvordan er det at komme i en kirke,

hvor gennemsnitsalderen er tæt på jeres børns alder, og hvor formen er langt fra den, I kender? Hvordan er det at lave familiearbejde i sådan en sammenhæng? Og hvilke glæder og udfordringer har I mødt?

»Familierne savner et forum, hvor de kan tale om parforhold og familieliv, og det har vi masser af erfaring med og holdninger til.«

Ikke et egentligt kirkeskift

I første omgang er både Ivan og Renathe forundret over alle mine spørgsmål og undrer sig over, at der virkelig kan blive en hel artikel ud af deres fortællinger. Men hurtigt viser det sig, at de har masser af berette. Deres forundring handler måske om, at det, de har gang i virker helt naturligt for dem. Renathe fortæller: »Faktisk var der for os ikke et tale om et kirkeskifte, men mere om at gå ind i et nyt arbejde. Thomas Willer, præst i [re:gen], udfordrede os til ikke at træffe endelige beslutninger, men blot at prøve af, om det kunne fungere for os.« Ivan fortsætter: »Det var alligevel med en vis usikkerhed, vi begyndte at dukke op i [re:gen]. Ville vi falde helt ved siden af, og ville det være lidt pinligt, fordi vi var for gamle?«

Svært at forstå: De unge er glade for os!

Hurtigt oplevede de at falde til i fællesskabet: »Det er rart at komme i [re:gen]! Det er en god menighed. Det, vi er særligt glade for, er, at det vigtigste i [re:gen] er en fortsat søgen efter at komme Gud nær,« fortæller Renathe, og Ivan supplerer: »Det har faktisk været svært for os at forstå, at de unge mennesker igen og igen giver udtryk for, at de er glade for, at vi er der – vi gør jo ikke rigtigt noget.«

Flydende familie

Det gør de dog – de har nemlig startet et familienetværk op. Det adskiller sig på flere måder fra, hvad de før har lavet, bl.a. fordi det er første gang, de laver noget sammen som ægtepar, men også fordi hele tilgangen er anderledes: »Vi er vant til, at kirkeaktiviteter er meget mere regelrettede – når vi tidligere har lavet noget, har det været ud fra en traditionel kirketænkning. Nu fik vi at vide: »Her er nogle familier, der har brug for at finde en form, hvori de kan være kirke.« Det er vigtigt, at vi ikke bare former netværket, men at vi lytter til dem. Ingen særlig formel blev givet – det er en udfordring«, slår Ivan fast. Sideløbende med deres arbejde er de med i et mindre fællesskab, hvori de modtager coaching i forhold til det konkrete arbejde de står i: »Det er vigtigt at forstå, at det er en anderledes måde at arbejde på og at få snakket om det«, siger Ivan, og Renathe er enig: »Det er virkelig positivt med ledercoaching i mindre grupper. Det er et rigtig godt initiativ menighedens ledergruppe har taget. Det fungerer virkelig!«

Parforhold og familieliv på programmet

Da der ingen formel var givet, startede Ivan og Renathe ud med at besøge alle de familier, der på den ene eller den anden

led havde tilknytning til [re:gen], og hurtigt fandt de ud af, at der var et stort behov: »Familierne savner et forum, hvor de kan tale om parforhold og familieliv, og det har vi masser af erfaring med og holdninger til. Det er godt, hvis nogle kan drage nytte af det! Samtidigt savner de også et åndeligt fællesskab, hvor børn og voksne ikke deles op, men er sammen,« siger Renathe, og Ivan følger op: »Man savner kirke, ikke blot fællesskab. Man savner noget kendt, men samtidigt noget nyt og andet end det, man selv har oplevet før.«

Nye succeskriterier

Udgangspunktet for netværket valgte Ivan og Renathe at tage i noget kendt. De åbner deres hjem hver anden fredag, hvor familierne mødes til spisning og fællesskab. Herudfra er det så meningen, at fællesskabet skal tage form: »Vi er ved at lære, at ting godt må tage tid og ligesom vokse frem af sig selv. Dog er der for os noget trykt i et kendt udgangspunkt,« fortæller Renathe ærligt om spændingsfeltet mellem den flydende og den regelrette, kendte tilgang. »Succes er ikke det samme som tidligere. Det er ikke lig med mange børn, der møder op til god underholdning. De skal selv aktivt være med til at forme fællesskabet. Faktisk er det for os langt

»Vi regner med på sigt at starte et gudstjenestefællesskab op, hvor der ikke er et skarpt skel mellem børn og forældre.«

mindre præstationskrævende«, siger Ivan, der dog indrømmer, at han stadig påvirkes af mange afbud.

En kirke i kirken

Endnu en ny ting at finde rundt i er den netværksstruktur, der hersker i [re:gen] og en forståelse af kirke også som dét, der sker i de små fællesskaber: »Vi øver os i at sige, at netværket er kirke for familierne samtidig med, at vi oplever os som en del af [re:gen]«, forklarer Renathe og fortsætter: »Vi regner med på sigt at starte et gudstjenestefællesskab op, hvor der ikke er et skarpt skel mellem børn og forældre. Sidst vi var sammen, lavede de voksne Lectio Devina (meditation over en bibeltæst, red.), og én forslog straks, at vi da sagtens kunne lave dét i fællesskab med børnene.«

Berigende og befriende

Ivan og Renathe er tydeligt begejstrede over familienetværket og alt det nye, det bringer med sig: »Jeg bliver begejstret over folks deltagelse og hengivenhed. Det er en anden måde at være kirke på – en måde, der er rar og afslappende – og samtidig bliver man udfordret igen og igen,« bemærker Ivan. »Den løse form og de nye faconer kan vi sagtens hvile i. Det er både berigende og befriende!«, slutter Renathe. ■

»Vi øver os i at sige, at netværket er kirke for familierne.«

Fakta

Ivan Zimmermann, 48 år og SFO-leder.
Renathe Zimmermann, 50 år og sygeplejerske.
Sammen har de tre voksne sønner.

For mere info om familienetværket kontakt:
zimmermann@os.dk

›baptist med lille b‹

– hvad er det for noget?

[☰] Bent Hylleberg [☐] Per Bækgaard

I de senere år er det blevet almindeligt at tale om fire store kirkefamilier: Ortodokse kristne, katolske kristne, protestanter (lutheranere og reformerte) og ›den fjerde kirke‹. For ›den fjerde kirke‹ er det afgørende, hvordan kristne fællesskaber – lokale menigheder – tænker og lever. På engelsk er det blevet almindeligt at tale om ›Small b‹ baptists. På dansk havde ›den fjerde kirke‹ fundet vej til Mariager i missionsstævnets program som ›baptist med lille b‹.

Missionsstævnets internationale gæst, *Parush Parushev*, skulle indkredse fænomenet for os:

›Kært barn‹ har mange navne – ›Den fjerde kirke‹ består af kristne, der har deres oprindelse forskellige steder: Døbere (baptister og pinsefolk m.v.), men også (tyske) pietister og (engelske) metodister.

Tilbage til rødderne

›Den fjerde kirke‹ vil tilbage til rødderne. Det anliggende har vi fælles med de protestantiske kirker. Det er det, Luther ville, når han talte om ›Skriften alene‹ som grundlag for kirkens fornyelse. Men hvor Luther talte om frelsen (›nåden alene‹ og ›troen alene‹), ønsker ›den fjerde kirke‹, at det tillige skal gælde for forståelsen af, hvad kirke er. ›baptister med lille b‹ er ikke kun optaget af læren, dvs. troens indhold, men vi er også optaget af at finde ind til, hvad et radikalt liv for kristne handler om, når Jesus kalder os som efterfølgere – til at være menigheder, hvor evangeliet efterleves i dag.

Parush Parushev indkredsede de umistelige kendetegn for ›baptister med lille b‹. Hertil brugte han to engelske ordpar:

›This is That‹ og ›Then is Now‹. – ›This is That‹ betyder: Det Gudsrige, som Jesus forkyndte og bragte, er ikke fortid. Det kommer til os i dag – det vil indfinde sig hos os. Når ›baptister med lille b‹ læser den bibelske historie om Jesus, spørger vi: Er vi optaget af, hvad Gudsriget betyder i dag? Lever vi efter dets værdier? Søger vi her og nu hans herredømme? – ›Then is Now‹ betyder: Det Gudsrige, der engang kommer, er ikke kun fremtid. Det er virksomt allerede nu. Opgaven består i at tjene herredømmet, der allerede er på spil iblandt os. Vi må implementere dets kærlighed og retfærd i verden. Gud Helligånd giver kraft til det Gudsfolk, der vil tjene Riget nu i vores kultur.

Fællesskabet i centrum

De nævnte ordpar er den fortolkningsnøgle, som ›baptister med lille b‹ tager i brug, når det bibelske budskab skal forstås, men altså også efterleves. Med denne tilgang følger to andre kendetegn: Det er i fællesskabet, at den enkelte får frihed til at tolke Skriften,

så vi sammen beslutter, hvordan Guds rige tjenes bedst. *Mission* er et fælles anliggende. Men det er også i fællesskabet, vi drøfter, hvordan retfærd og kærlighed i dag kan se ud. *Etik* tager form i fællesskabet på baggrund af menighedens dialog om, hvori det gode liv – for os selv og for andre – består.

For ›baptister med lille b‹ står *fællesskabet* i centrum. Det er ikke præsteskabet, der i kraft af dets ordination sidder inde med autoritet over menigheden (som i ortodokse, katolske og anglikanske kirker). Det er heller ikke præsten, der fra

»»baptister med lille b« er ikke kun optaget af læren, dvs. troens indhold, men vi er også optaget af at finde ind til, hvad et radikalt liv for kristne handler om.««

Fakta

Parush Parushev, der er professor i Prag på International Baptist Theological Seminary (IBTS), er bulgarer. Han har to doktorgrader, den ene i matematik fra Rusland, den anden i teologi fra USA.

Se evt. www.ibts.cz

prædikestolen på baggrund af en teologisk uddannelse sidder inde med autoritet over lægfolk (som i protestantiske kirker). Derimod er det *hele Guds folk*, der – på baggrund af fælles dåb og tro – *sammen* finder vej, når det gælder om at blive *konkrete fællesskaber* i tjeneste for Jesus Kristus.

Kirke eller kultur?

Faren for »baptister med lille b« er dobbelt: At have nok i sig selv og at ville tjene uden udrustning, altså det sekteriske og det anti-intellektuelle. Derfor bør lokale menigheder arbejde sammen i netværk med alle andre kristne. Og vi bør mod-

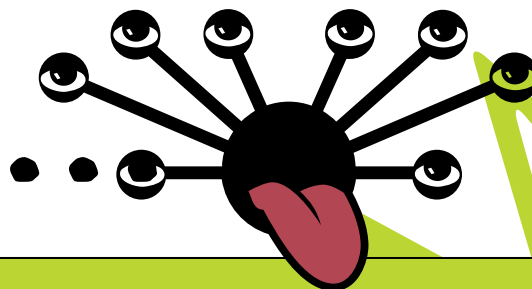
arbejde enhver form for fundamentalisme ved at søge uddannelser, der kan informere det vigtigste af alt: Samtalen om, hvad det vil sige at være kirke i dag – i lys af Guds aktuelle herredømme iblandt os.

Spørgsmålet, der hænger i luften over os fra Parush Parushev, lyder: Vil vi være »baptister med lille b«? Bærer vi »den fjerde kirkes« kendetegn med os? Eller er vi præget for meget af luthersk kirkekultur? ■

Nam nam

[☰] Anne Åbom [☒] Anne Åbom og Per Bækgaard

Lakridssnøre, vingummibamser, pandekager og frugtsalat. Årets tema på missionsstævnets børnedel var »sødt og surt«, men den dag bladets udsendte besøgte Børnestævnet, var der helt klart mest af det søde!

Hos de 6-10-årige var der først fælles opstart med lovsang ved Bonbon-bandet og derefter fortælling og Fadervor sammen med Slikmutter. Så var slikbutikken på scenen åben, og alle børn kom op for at smage på »dagens tilbud«. Herefter gik børnene ud i grupper for at bage pandekager, lave tallerkener med tegneseriemotiv, spille slik-vendespil, lave frugtsalat eller løbe stafet på skumfiduser.

baptist.dk har talt med to af deltagerne på Børnestævnet: Eline Hyrup (9 år) og Else Emming (8 år), begge fra Odense.

Hvad laver I på Børnestævnet?

Else: Altså først så løber vi alle sammen ned i børneteltet efter »Go´morgen Gud« – for vi skal ned og have en god plads oppe foran. Dem, der sidder forrest, får nemlig lov at gå i Slikbutikken først! Og så laver Slikmutter og de andre voksne et show. Og så lytter vi til Slikmutteres radio – altså det betyder, at vi synger sammen.

Eline: Og så hører vi bibelhistorie med en, der hedder Sven. I dag har vi hørt den dér med stormen på vandet. Dér, hvor Jesus siger »ti stille« til stormen. Og så synger vi igen.

Hvilken sang kan I bedst li`?

Eline: Den bedste sang er vist »Alletiders at du er her«.

Else: Eller den med »Vi vil være venner«. Men de er faktisk alle sammen gode – vi har en hel sangbog!

Hvad er det bedste ved at være her på Børnestævnet?

Else: Det er at synge. Fordi jeg elsker at synge – og bandet spiller så godt!

Eline: Jeg synes også, at showet, som

Slikmutter og alle de andre voksne laver, er godt! Og så er det bare sjovt at sove i telt – og at lege hele eftermiddagen – og at være her sammen med Gud!

Hvad har I glædet Jer mest til?

Else: Det er talentkonkurrencen! Det bliver sjovt.

Eline: Ja, vi skal danse til talentshowet i aften – det er derfor, vi har de her næsten ens kjoler på. Vi har øvet os hele dagen.

Har I lyst til at komme med igen næste år?

Begge: Jaaa!

(Pigerne fik i øvrigt en flot anden plads i talentkonkurrencen torsdag aften.)

Nam nam ...

... msh msh

[Burundi]: Pluralis for mennesker

– vi vil gerne give håb for en bedre fremtid!

[] [] Thomas Spanner

Janvier fortæller de lokale, hvordan de skal plante deres kartofler på rækker, så vandet kan løbe af og ikke vasker jorden væk fra planten.

Når BaptistKirken kan være med til at forandre liv i Burundi, skyldes det lokale medarbejdere. Det er dem, som dag efter dag følger lokale biavlere, landbrugere eller forældreløse børn og hjælper dem til et liv. Her møder du to af dem.

Bizabishaka Janvier er 45 år. Han er gift og har fire børn mellem 11 og 20. I næsten 20 år har han arbejdet for den statslige landbrugsorganisation i Burundi. Her har han beskæftiget sig med kaffe- og the-plantager, med skovbrug, ligesom han har hjulpet lokale landbrugere med gedeavl, produktion af såsæd og landbrug generelt.

Med sin store erfaring blev han udvalgt som medarbejder i det nye landbrugsprojekt i Baptistkirken i Burundi, som startede i februar.

Hjælper bønder at tænke langsigtet

Janvier er baptist og er glad for, at han nu kan arbejde i og for sin kirke og videregive det, han har lært andre steder.

»Jeg håber, at projektet kan åbne øjnene hos bønderne, så de kan se ud over dagen i dag og begynde at lære at planlægge for dagen i morgen«, siger Janvier. »Krigen har betydet, at mange mennesker tænker utrolig kortsigtet, og det er et problem, hvis man vil være en dygtig bonde. Mange har mulighederne for at få et godt liv, men de skal lære igen.«

Hjælper 2580 landbrugsfamilier

Janvier er en af tre ansatte på det store landbrugsprojekt, som Baptistkirken i Danmark og Burundi har startet med støtte fra Danida. Projektet hjælper 2580 familier i 32 kooperativer med at forbedre deres landbrug. Han har fået en motorcykel af projektet, og med den kører han omkring til halvdelen af kooperativerne og ser til, at de er i stand til at udføre det, de har lært på kurser, således at de får bedre og mere varierede afgrøder, og formår at få det bedste ud af deres gedeavl.

Rubura er et ganske lille sted. Alligevel udgør det næsten hele Kurikurazirwa Vianney's liv og levned. Han er født og opvokset her. Han gik på primærskolen her, men kunne derefter ikke fortsætte på sekundærskolen, fordi hans far døde i krigen, så familien havde ikke råd. Trods manglende skolegang kom han i 1989 på tre måneders bibelskole i Rubura, og fra 1991 til 1994 gik han på præsteskolen samme sted. Familien var kristen, så han har altid

Vianney ved de første seks bistader af i alt 80, som skal udgøre det bi-kooperativ, hvor 40 medlemmer skal lære at holde bier og lave en indtjening. 25 % af indtjeningen herfra kommer til at gå til vedligehold og drift, 25 % til at stifte nye kooperativer og 50 % til kooperativets medlemmer, så de kan etablere bistader derhjemme på egne marker.

deltaget i gudstjenesten i Rubura, og allerede som 18-årig begyndte han at lede gudstjenesten. I dag er Vianney 39 år og har trods sin unge alder allerede været præst i Rubura i 13 år. Han er nu også leder af bi-projektet i Baptistkirken i Burundi. Vianney er gift og har seks børn i alderen 1/2 til 13 år.

Stiftede bi-projekt for unge

Under krigen, hvor mange flygtede, forblev han i Rubura. Der kom store mængder af flygtninge fra Rwanda, som de efter bedste evne forsøgte at hjælpe. Fra 1996 til 2006 brugte han meget af sin tid på at rejse Burundi tyndt som ungdomsleder for Baptistkirken i Burundi. Han stiftede blandt andet en menighed i fængslet i Ngozi og prøvede at inspirere ungdommen til at have bi-projekter. Med hjælp fra Baptistspejderne stiftede han et bi-projekt for unge i Rubura. Andre steder tog de rundt og købte honning fra de traditionelle biavlere, forarbejdede den og solgte den videre i hovedstaden Bujumbura.

Honning styrker helbredet

»Honning er godt for helbredet«, fortæller Vianney. »Mange i Burundi har problemer med for ensformig diæt. Med bier tjener man penge, kan supplere indtægten til familien og samtidig sørge for gode vitaminer til sine børn. Alle kan være med, og det kræver ikke meget plads. Derfor er det så god en ide.«

Overskud skaber nye kooperativer

Vianney er glad for, at projektet er kommet i gang. I 1989-1990 arbejdede Annette Sørensen fra Lyngby i Musema Burundi på et bi-projekt, og her deltog Vianney. Det er erfaringen herfra, som bruges igen. Han håber, at dette projekt kan være med til at hjælpe mange familier. Planen er i første omgang at oprette 12 kooperativer med 40 i hver, og da 25 % af overskuddet fra salg af honning bruges til at oprette nye kooperativer, er det meningen, at der på lang sigt oprettes mange kooperativer.

Vianney drømmer. »Med tiden har vi måske bi-projekter omkring alle baptistkirker i landet og videre ud i lokalsamfundene herfra. Jeg ved, at flere af kooperativerne bruger pengene til at hjælpe de fattigste i deres lokalsamfund, handicappede, enker og forældreløse børn. De evner pludselig at sende deres børn i skole, når de får en ekstra indtægt, og de bliver lidt sundere.«

»Jeg glæder mig til at sende den første dåse honning til Danmark som tak for, at I har hjulpet os med at igangsætte dette projekt.« ■

Holder det i virkeligheden

[☰] Emil Fhær, stud. rel. psyk. [📷] Stine Frandsen

Unge efterlyser »spileregler«, de kan anvende på andre spilleplader end kirkens. Historien om Jesus er god, men før den giver mening, skal den knyttes an til hverdagslivet. Ny undersøgelse fra CUR – Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik.

Hvordan formidles historien om Jesus til unge mennesker? Kan de unge bruge det, de hører i kirken, når de går hjem, og når de færdes i sammenhænge uden for kirken? Nogle af disse spørgsmål rejser jeg i en ny undersøgelse udarbejdet i samarbejde med CUR. Artiklen her kaster lys over den udfordrende, men vigtige opgave at formidle historien om Jesus på en måde, så den ikke bare i teorien, men også i praksis, holder i mødet med virkeligheden.

To virkeligheder i disharmoni

En del unge oplever kirken som en differentieret størrelse. Dvs. en

størrelse, som markant adskiller sig fra andre sammenhænge, de indgår i. Derfor kan kirken virke som en ghetto. Forskellen mellem kirken og de andre sammenhænge kan være så stor, at de to virkeligheder ikke giver nogen mening for hinanden. Det betyder bl.a., at troen er vanskelig at integrere, og at, det som *høres*, ikke kan *gøres*.

Hvor er spilereglerne til virkeligheden?

Et flertal af de unge savner fra kirkens side »spileregler«, som kan anvendes på »virkelighedens spilleplader«. En interviewperson fra undersøgelsen efterlyser et sæt »spileregler«, som han ikke kun kan anvende, når »spillepladen« er kirkeligheden, men som han også kan tage med ud på andre »spilleplader«: »For mit vedkomne vil jeg sige, at udfordringen til kirkens

prædikanter er at tale mere om ting, der er hverdagsrelevante. Fortæl os om livet i verden, og hvordan vi skal leve der. Frem for fx altid at tale om, at Moses delte vandene i to ... Det er selvfølgelig en fed historie, men jeg savner opmuntring til, at det er muligt at leve i verden.«

Omsæt de gode historier til praksis

En udfordring er altså at omsætte og tilknytte Bibelens historier til noget, som de unge kan bruge og fortolke ind i deres hverdag. Vi står med dilemmaet mellem på den ene side ønsket om at ville bevare de unge inden for definerede udtryk i den kristne tro, holdninger og livsstil – og på den anden side ønsket om at udruste de unge til livet som kristen i sammenhænge uden for kirkens rammer.

Det behøver nødvendigvis ikke at være modsætninger, men kan potentielt være det. ■

»Et flertal af de unge savner fra kirkens side »spileregler«, som kan anvendes på »virkelighedens spilleplader.«

BBU – Vi tror på det, du brænder for!

[📷] Andreas Højmark Andersen og Mads Lindholm [☰] Kristoffer Anhøj, formand BBU

Hvad sker der med BaptistKirkens børne- og ungdomsarbejde?

Formanden, Kristoffer Anhøj, fortæller om, hvordan BBU netop nu er ved at vende 180 grader.

Så længe folk brænder

Tendensen i BBU (Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund) har før i tiden været, at faste råd bestemte, hvad der skulle ske. I dag er rådene nedlagt, og vi arbejder nu i projektgrupper. Grupperne består kun så længe, mennesker brænder for dem og finder dem relevante.

Et netværk, der hjælper igang

I fremtiden skal BBU arbejde gennem projekter. Projekterne kan tage udgangspunkt i en enkelt menighed, eller de kan være regionale eller globale. Unge baptister har masser af drømme og visioner. BBU skal være det netværk, der hjælper nye projekter i gang.

Initiativtager i maven?

BBUs gospelarbejde fungerer meget på

den måde i dag. Her er formålet at udvikle eksisterende og starte nye gospelkor. Ønsker en person at være med i gospelnetværket, bliver vedkommende hjulpet, indtil han eller hun er klar til at komme i gang med sit gospelkor.

Unge har en stemme

Den nye struktur betyder også, at der ikke længere skal sendes delegerede af sted til delegeretmøde. På det nye landsmøde på missionsstævnet kan alle medlemmer over 12 år nu stemme. Unge baptister er fulde af idéer til, hvordan fremtidens baptistkirke skal formes. På landsmødet får de adgang til at føre dem ud i livet.

Fra Tølløse til Kibera!

Kibera er et godt eksempel på et projekt, vi

gerne skulle se endnu flere af i fremtiden. En lille gruppe fra Tølløse så elendigheden i et af Afrikas største slumområder. I dag er BBU med til at give over 300 børn mulighed for at gå i skole.

BBU – stedet for en fed idé

Forårets teenagelejer i Nordjylland er et andet godt eksempel. En gruppe unge fra forskellige nordjyske menigheder ville gerne lave en lejr i vinterferien. Her hjalp BBU med økonomisk støtte og gode råd. På den måde skal BBU være med til, at endnu flere drømme og visioner kan blive til virkelighed. BBU skal være det sted, hvor man kan hente hjælp, hvis man har fået en rigtig god idé.

BBU tror på det, du brænder for. ■

En dansk minoritet i Slagelse

[≡] Lennart E. Jørgensen [📷] Per Bækgaard

Fristelsen til at indlede artiklen med det eventyrlige »Der var engang« var stor. Et eventyr er fiktion med inspiration i virkeligheden. Nogle gange sker det, at virkeligheden udvikler sig eventyrligt. Historien om Slagelse Baptistkirke sådan en fortælling: En historie om børnene, der kom fra krigshelvedet og sammenbruddet i Sydvietnam til H.C. Andersens andegård. Kombineret med opgang og nedgang, drama og kærlighed kendetegner det et godt eventyr.

En 19-årig mand, Huynh Dieu, befandt sig pludselig på den anden side af jordkloden, iført sine eneste ejendele, en kortærmet skjorte, bukser og bare tæer i sandalerne. Han var et af »Becker-børnene«, en gruppe vietnamesiske unge, som i 1975 kom til Danmark sammen med den danske journalist Henning Becker. Huynh Dieu var den, der tog det gode initiativ til Slagelse Baptistkirke, som blev stiftet i 1996. Han virkede som menighedens præst indtil februar 2007 – kun afbrudt af en ansættelse i Baptistkirken. Han har nu valgt at søge nye udfordringer. Slagelse Baptistkirke takker ham og hans familie for de mange år og ønsker dem Guds velsignelse i tjenesten fremover.

Forståelse for etniske minoriteter

I de fem år, jeg er kommet i menigheden, har jeg prædikeret ved den månedlige danske gudstjeneste, siddet i menighedsrådet

i fire år og været menighedens forstander i de sidste to år. I det sidste halve år, efter Huynh Dieu stoppede, har vi haft to månedlige danske gudstjenester. Når jeg nævner disse ting, må I forstå, at jeg er en etnisk minoritet i menigheden. Ud af de ca. 40 medlemmer og 15-20 børn, er vi kun fem etniske danskere, to børn og tre voksne. Det giver mig en vis forståelse for de gen-vordigheder, vores nye danske brødre og søstre har gennemgået både følelsesmæssigt og kulturelt. Min forståelse for disse forskelle er blevet større efter et besøg i Binh Long i Vietnam i marts måned i år.

Overgivelse

Vores vietnamesiske søskende er nogle vidunderlige mennesker (læs Galaterbrevet. 5:22-24). Både her og i Vietnam, oplever man en ubetinget overgivelse til troen. De har svært ved at forstå den manglende overgivelse og lyst til at stå frem og vidne, som de ser hos mange kristne i den vestlige verden. For dem er det naturligt, ja, en nødvendighed at tale om Jesus til

både familie og venner, naboer og kolleger. Deres frelsesoplevelse, og hvordan frelsen har fornyet deres liv, kan de ikke holde for sig selv.

Modgang

For tiden er det lidt hårdt i menigheden. Vores lejemål i den kirke, vi indviede for kun 1 1/2 år siden, blev opsagt, og vi mødes nu i private hjem. Vores kasserer fik en hjerneblødning i maj måned – bed for ham, og der er andre syge plus mange andre udfordringer. Da vores vietnamesiske venner er opdraget traditionelt asiatisk, er der naturligvis store kulturelle kløfter. Det asiatiske mønster er strengt patriarkalsk med en stærk leder, der tager de væsentlige beslutninger og er klar frontfigur i menigheden. Så selvom viljen til at gøre

»Vietnameserne har svært ved at forstå den manglende overgivelse og lyst til at stå frem og vidne.«

se Baptistkirke

»Nu er meningen jo ikke, at vi får lavet danskere ud af vores vietnamesiske søskende, men at vi bruger

det bedste fra hver af vore verdener til at give Slagelse Baptistkirke berettigelse.«

den baptistiske demokratiske tradition til deres i høj grad er til stede, vil det nok tage flere år, før demokrati vil være naturligt i menigheden. Vi ser det hos de børn og unge, der er født i Danmark. De har taget de danske traditioner til sig.

Nu er meningen jo ikke, at vi får lavet danskere ud af vores vietnamesiske søskende, men at vi bruger det bedste fra hver af vores verdener til at give Slagelse Baptistkirke berettigelse – så vi kan nå såvel danskere som udlændinge i vores dejlige by.

Du kan læse om vores missionsarbejde i Vietnam på www.baptistkirken.dk under International Mission. ■

Spejder er mere end knob

– på rolandlejr 2007

[☰] Signe Lund Sørensen [☑] Leon Jensen og Simon Skårhøj

Rolandtræningen er Danske Baptisters Spejderkorps' **patruljeførertræning**, hvor de unge førerspirer lærer mere end at tænde bål og jonglere med rafter. Denne reportage giver et indblik i årets førertræning, der styrkede førernes evne til at kunne holde sammen i et team og til at udvikle sig personligt som ung leder.

At være på rolandlejr handler ikke primært om spejderfærdigheder. Det handler ikke kun om at kunne binde 10 knob, tænde et bål med én tændstik eller bygge et spisebord i rafter. Det handler det *også* om. Men det handler først og fremmest om fællesskab og sammenhold. Om at kunne få en patrulje med 6 mennesker, som ikke kendte hinanden inden lejren, til at fungere. Om at udfordre og overvinde egne begrænsninger.

»Da jeg så, at jeg skulle kunne binde 10 forskellige knob, havde jeg næsten allerede opgivet tanken om at få mit mærke, men før jeg kunne nå dét, havde jeg allerede lært dem alle med hjælp fra nye venner.«

– Sofie, Tølløse

Årets rolandlejr på Øksedal havde 32 deltagere fra hele landet. De havde valgt

at bruge en uge af deres sommerferie i spejderuniform på at lære nyt, sove for lidt, grine meget, blive erfaringer rigere og få rygsækken fuld af store oplevelser.

Bedst at lære nye folk at kende

På rolandlejren inddeles deltagerne i patruljer med 5-6 spejdere i hver. Det vil sige, at man er i patrulje med mennesker, man ikke kender inden lejren – men som man kender godt, når lejren er slut.

»Desværre kom jeg ikke i patrulje med nogen, jeg kendte på forhånd. Men det viste sig, at det også var bedst at lære nye mennesker at kende.«

– Jonas, Østervrå

Kom som en overraskelse

Programmet på en rolandlejr er alsidigt og hårdt pakket. Der er instruktioner i kort og kompas, førstehjælp, brandbekæmpelse eller andagter. Hiken kom som en overraskelse for de fleste, og der var to timer til planlægning og pakning inden afgang. Patruljerne planlægger selv, hvilken rute de vil gå. På hiken lærer patruljen for alvor

»Da jeg så, at jeg skulle kunne binde 10 forskellige knob, havde jeg næsten allerede opgivet tanken om at få mit mærke, men før jeg kunne nå dét, havde jeg allerede lært dem alle med hjælp fra nye venner.« – Sofie, Tølløse

at stå på egne ben og lærer hinanden godt at kende.

En engel i svævebane

Lejren indledes og afsluttes med en gudstjeneste, og fredag aften er der stemningsfyldt nadvergudstjeneste i lejrkirken, hvor ugens indtryk får lov at synke ind. Hver morgen er der andagt med fuld knald på – det handler om at formidle budskabet på en letforståelig måde. Der var blandt andet en engel i svævebane, en traktor og en cykelrytter i den gule trøje involveret. Hver aften efter lejråle står en patrulje for andagten. Alle skal være med, og dermed kommer alle deltagere til at prøve at være med til at holde en andagt, hvilket er en udfordring for mange.

Square dance og spejdejubilæum på dansk ambassade

Rolandlejr er også en hel masse sjov. For eksempel cirkus-lejrbål med både den over-savede dame og yndefuld trapez-kunstner og Deal eller No Deal-lejrbål. Til festaftenen var alle patruljerne som forskellige nationer inviteret til fejring af spejdejubilæet på den danske ambassade. Aftenens højdepunkt var square dance, hvor der både blev danset og grinet igennem. ■

Sammenhold og udvikling

At være på rolandlejr handler om store og små oplevelser. Om patruljefællesskab og – sammenhold. Om at kunne, når man er flere om det og hjælpe alle igennem. Om at udfordre og blive udfordret. Om at vokse og udvikles i løbet af bare én enkelt uge på Øk-

sedal. Om det lykkes? Der kom da 32 stolte, ægte rolandspejdere ud af det i år, og der er vist ikke én af dem, der ikke ville gentage ugen, hvis de fik tilbuddet.

»Jeg vil kalde roland for den bedste lejr nogensinde, og tror du ikke på det, er der kun at sige: Prøv det selv!« – Anna, Aalborg 2.

Fakta

Rolandtræningen er korpsets patruljeførertræning og er som regel den første førertræning, som unge kommende førere gennemgår. Træningen består af to dele: To rolandweekender i foråret og rolandlejren på Øksedal. Deltagerne skal være 15 år eller senest fylde 15 i det kalenderår, lejren afholdes. Træningen holdes hvert år.

I løbet af træningen skal deltagerne instrueres i og selv prøve almindelige spejderfærdigheder på et niveau, der gør dem i stand til selv at instruere yngre spejdere. Desuden vil patruljeførerjobbet/-rollen blive klargjort for deltagerne. Derudover skal træningen bruges til at puste liv i spejderånden og styrke fællesskabet mellem deltagerne.

Afsender:

**Baptistkirken
i Danmark**

 Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

ET NYT LIV I TRO

ET UDDRAG AF FØRMANDENS TALE 2007

[]
Finn Basnov,
formand Baptist-
kirken i Danmark
[]
Rie Andersen

Grundlaget for vores menighedsfællesskaber er, at de består af mennesker, som har hørt og læst det, der er skrevet i Bibelen, og derved er kommet til tro på, at Jesus er Guds søn! Det betød nyt liv for mennesker for næsten 2000 år siden, og det betyder nyt liv for dem, der i dag tror på Ham. Vores fællesskab er først og fremmest Jesu menighed. Men hvordan bruger vi vores tid og ressourcer på troens forkyndelse – både i ord og i handling, så mennesker må se, høre og komme til den tro, der også gør deres liv nyt?

Som danske baptister skal vi kendes på en række nøgleværdier: 1) Identitet i Jesus Kristus, 2) Nærhed, 3) Ejerskab og fællesskab, 4) Samtale om værdier, 5) Engagement og Begejstring og 6) Åbenhed. Når vi skal gøre disse værdier synlige, må vi prioritere den lokale menigheds virke. Værdierne skal leves ud således, at BaptistKirkens projektarbejde bliver en lod på hjertets vægtskål, der hjælper os til at se, hvad vi i fællesskab

formår. Målet med at være projektorienteret i Guds mission – i at være engageret i Guds riges arbejde – er følgende:

1. Vi vil engagere flere baptister og baptistmenigheder til at løse en række væsentlige missionale fællesopgaver med vidtrækkende konsekvenser
2. Vi vil i tro melde ud hvilken økonomi, der er brug for til det netværk, der med professionel tilgang skal være fremtidens netværksorganisation.
3. Vi skal være synlige hos flere baptister, så de oplever sig taget med på råd og som en meningsfuld del af fællesskabet i Baptistkirken i Danmark.

»Mine elskede«, skrev Johannes for at understrege, at her står vi på fælles grund; vi er elsket af Gud, og har derfor fået kærlighedens muligheder. »I elskede« skal i dag

være med til at forsætte den nødvendige samtale om missionens muligheder og fremtid i vores fællesskab. Denne samtale handler ikke om, at økonomien skal sætte dagsordenen for Guds mission. Den skal handle om din og min første kærlighed – første gang vi mødte Jesus, og Han blev til nyt liv for os. Den skal handle om, hvordan vi omsætter den brand, Helligånden tænder i vores hjerter, til handling i vores lokale menighed på en sådan måde, at vi ikke lægge mere pres over på den enkelte, end han eller hun kan bære. Jesus siger, vi skal lægge vores byrder hos ham, og så kun tage ét åg på os – nemlig Hans åg. Lad mig slutte med to spørgsmål:

- 1) Oplever jeg mit liv med Jesus som et åg mere end nyt liv? Hvad kan ændre denne oplevelse?
- 2) Hvor og hvordan kan jeg – sammen med andre – være med til at skabe et lokalt kraftcenter for mission?